

Sense país

Això era una nit del mes d'agost, que jo visitava un amic –persona coneguda i pública– que té una casa en un poble de la muntanya, que no és Xodos. Havent sopat, vam passar per la plaça, on s'acabava el sopar d'una nit de festes, i allà ens va saludar un xicot del poble, conegut de l'amic que m'acompanyava. Un xicot d'aspecte intel·ligent i sòlid, militant actiu del PSOE. I què en penses, li preguntà el meu amic, d'això del nom del partit, que es proposa de suprimir País Valencià per posar-hi Comunidad: PCPV en comptes de PSPV? Ah, no, de cap manera, que va dir ell: si ho fan, ens n'anirem tots! Això no t'ho creus ni tu, que va dir el meu amic. Ni jo, que vaig dir jo. I llavors el militant lleial ens explicà que ja havia assistit a sopars o reunions amb alguns dels candidats a secretari general, de cara al congrés imminent, i que prompte escoltaria també els altres. I jo que li vaig dir: però al final, serà el que diga des de Madrid la senyoreta Pajín, o qui siga què mane. Evidentment, va dir el militant, i va fer una rialla divertida. I Pajín, pel que en sé, vaig afegir jo, no sap ni què és el País Valencià, que certament no és el seu país. No en té ni idea, confirmà el militant, i va tornar a riure, i amb això s'acabà la conversa nocturna a la plaça. S'acabà la conversa, i jo no sé com acabarà el congrés dels socialistes valencians, que tant de paper de premsa ha ocupat els darrers mesos. No sé si esborraran, per fi, el nom del país que ja fa temps que van esborrar del seu projecte, del seu cervell i dels seus actes. He llegit els articles i les declaracions i, dels diferents candidats, he llegit el que escriuen, i enlloc no hi apareix, en cap moment, el nom de País Valencià: ni per error ni per distracció. El nom, i el país, han desaparegut del seu camp de visió. Hi ha Comunitat, hi ha societat, hi ha ciutadania, hi ha col·lectius o col·lectivitat: no hi ha país, i no volen que n'hi haja. Però la política, des d'un partit i amb mitjans i amb campanyes, o des de fora amb sermons i amb escrits, o en les idees que es presenten a un congrés, es fa sempre, absolutament sempre, pensant en un país: sempre és d'una manera o d'una altra política nacional, encara que el marc territorial siga un municipi, una província o una comunitat autònoma.

Joan Francesc Mira

Al fons del fons, sempre hi el país que es considera marc substancial: aquell que defineix l'espai superior de responsabilitat, de lleialtat, d'identitat, és a dir un espai nacional. Pel que fa a mi mateix i a la política que faig, el meu país, a efectes

de *res publica* o de *pólis*, és el País Valencià, almenys això tinc clar; i si el meu país té futur (futur *com a país*, futur de País Valencià, no de *Comunidad* amb capital a Marinador o a Terramítica), aquest futur no arribarà sense un *nacionalisme* sòlid i suficient. Entenent per nacionalisme aquesta simple i bàsica convicció de ser un país. Si no patírem tanta carència de país, no en caldria cap, de nacionalisme, però sí que en cal: almenys per a compensar el dèficit del propi i l'excés immens de l'impropi. I, ja que en cal, en cal en tots els camps: cultural, cívic i polític. Amb un afegit que la història ensenya: sense l'últim, sense el polític, els altres tenen un futur ben magre, i el futur del país és més aviat un futur sense país. Amb una llengua residual, que durant un temps encara l'ensenyaran a l'escola. Amb llibres i escriptors, amb associacions benèvols, amb algunes coses més. Però sense país. Un país sense política pròpia no és un país propi. És un tros del país dels altres. Ja sé que contra això hi ha una doctrina de gran pes, segons la qual cal donar suport a un partit gros, nacional espanyol i més o menys d'esquerra, simplement perquè és molt gros. Impedint, de passada, que un de petit, del país propi, arribe a ser mai prou gran. És un mètode infal·libre cap al no-res: un cercle suïcida i perfectament viciós. I tanmateix, i entre altres coses, el creixement del nacionalisme polític és l'única possibilitat, l'única, que en un futur pròxim la dreta espanyola perda el poder al País Valencià. I sobretot, l'única possibilitat que el país siga visible i real com a país. Qui no ho veu, és que hi veu molt poc. O que accepta un futur sense país: que no li importa gens, no li interessa.

PS. Alguna neurona mal connectada, o un colp de vent de ponent, van fer confondre Westfàlia i Utrecht al principi del meu article "Integritat territorial". Prou per suspendre un examen de batxillerat. En demane disculpes als lectors.

“No sé si esborraran, per fi, el nom del país que ja fa temps que van esborrar del seu projecte, del seu cervell i dels seus actes. He llegit els articles i les declaracions i, dels diferents candidats, he llegit el que escriuen, i enlloc no hi apareix, en cap moment, el nom de País Valencià: ni per error ni per distracció. El nom, i el país, han desaparegut del seu camp de visió”